

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **Ing. A. K.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Riegrova 15, Olomouc proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2008, č.j. KUOK/12576/2008, sp. zn. KÚOK/3866/2008/ODSH/359, o přestupku

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8.2.2008 č.j. KUOK/12576/2008 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta ve výši 41.308,- Kč, a to do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích) tím, že dne

26.7.2007 v 11:35 hod. v obci Olomouc na ul. Polská jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ X předjížděl vozidlo Iveco, Autoškola Novotný, RZ X na přechodu pro chodce. Tímto jednáním porušil ust. § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen ZoSP), za což mu byla uložena pokuta podle § 22 odst. 7 zákona o přestupcích ve výši 5.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6ti měsíců se započtením lhůty ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb. uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, přičemž pokutu a náklady řízení byl zavázán zaplatit do 15ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložení povinnosti nahradit náklady řízení. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v nesprávně zjištěném skutkovém stavu z důvodu, že

- správní orgány obou stupňů porušily svou povinnost uloženou ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť ze své povinnosti nezjistily skutečný stav věci a k řízení přistupovaly jako k řízení návrhovému, ve kterém by snad žalobce měl nést důkazní břemeno, což je v příkrém rozporu se zákonnou povinností uloženou správnímu orgánu, jakož i s principem presumpce neviny a konkrétně poukázal na vyslovený závěr žalovaného, že žalobce nenavrhoval výslech osoby údajného svědka D. M.;
- vytkl, že ze svědeckých výpovědí plynou rozpory (rozdílný čas, kdy k přestupku mělo dojít, barva žalobcova vozidla, hustota provozu) a za použití toliko těchto důkazních prostředků prakticky nelze zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Poukázal na rozpory ve výpovědi svědků M. Z. a P. N., svědkyně N.;
- správní orgány zcela rezignovaly na zjištění spolehlivého a úplného skutečného stavu věci, jestliže vyšly pouze z oznámení o přestupku, karty řidiče a protokolu o ústním jednání;
- žalobce také namítal, že mu byla uložena citelná sankce, která je způsobila vážným způsobem ohrozit jeho profesní i rodinný život. V této souvislosti připomněl svou dosavadní bezúhonnost.

Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje a také zrušení rozhodnutí Magistrátu města Olomouce a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku.

[3] Usnesením ze dne 30.4.2008 přiznal krajský soud žalobě odkladný účinek, neboť shledal předpoklady pro vyhovění návrhu na jeho přiznání.

[4] Žalovaný k žalobě uvedl, že postupoval v souladu se zásadou objektivního a nestranného přístupu, kdy si splnil povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch nebo neprospěch žalobce. Co se týká námítky ohledně údajného závěru odvolacího orgánu, že žalobce nenavrhoval výslech svědka D. M., k tomuto pouze konstatoval, že se nejednalo o žádný závěr odvolacího orgánu, ale pouze o konstatování skutečnosti, neboť žalobce měl, pokud to považoval za nezbytné, povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení, což však neučinil.

Konstatování žalobce, že je zjevné, že správní orgán I. a II. stupně k řízení přistupoval jako k řízení návrhovému, ve kterém měl správní orgán nést důkazní břemeno, považoval žalovaný za zmatečné. K tomu dodal, že vyjma přestupků dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, se veškeré přestupky projednávají zásadně z úřední povinnosti. Zahájení řízení, ať již z úřední povinnosti nebo na návrh, nemá na postup správního orgánu během řízení žádný vliv, neboť tento je vždy vázán zásadami správního řízení. Nelze však na správní orgán přenášet práva a povinnosti účastníka řízení, jako podávat návrhy na dokazování, případně označit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost správního orgánu opatřovat důkazy nestranně nebyla v řízení, které je předmětem žaloby, porušena. Pokud jde o pochybnosti o skutkových zjištěních, které žalobce uvedl, toto považoval žalovaný za subjektivní názor žalobce, který nemá oporu ve spisovém materiálu a lze ho označit za výklad ryze účelový. Námitkou ohledně rozporů ve výpovědích se žalovaný zabýval již v odvolacím řízení, když tyto údajné rozpory dostatečně odůvodnil. Důkaz - výslech svědka npor. O. N. považoval žalovaný za nadbytečný, neboť tento se nenacházel na místě přestupku. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

[5] Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání Ing. A. K. zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel ze dne 28.11.2007, č.j. SmOI/ARMV/2/1503/2007/Slá v plném rozsahu potvrdil.

[6] Rozhodnutím prvoinstančního orgánu byl žalobce uznán vinným tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku.

[7] Krajský soud ve věci rozhodl dne 28.11.2011 tak, že žalobě nevyhověl a tuto zamítl. K podané kasační stížnosti bylo rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 28.11.2011 č.j. 58Ca 15/2008-70 zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přisvědčil zdejšímu soudu, že skutkový závěr nebyl v nesouladu s důkazy obsaženými v předložených spisech. Dílčí nesrovnalosti ve výpovědích svědků nezpochybňují jejich shodnost, že předjížděcí manévr byl ukončen na přechodu pro chodce a podstatné je, že oba nezávislí svědci Z. a N. osvědčili provádění předjížděcího manévru, resp. jeho ukončení na přechodu pro chodce. Tento závěr není sto bez dalšího zvrátit ani svědectví spolujezdky žalobce, H. N. Dále Nejvyšší správní soud přisvědčil zdejšímu soudu i co do vyložení vztahu vodorovných dopravních značení přechodu pro chodce (V7) a svislých dopravních značení (A11) se závěrem, že řidič nesmí bez ohledu na to, zda vodorovné dopravní značení přechodu pro chodce není doplněno svislou výstražnou značkou, předjíždět na přechodu nebo bezprostředně před ním. Krajskému soudu však bylo vytknuto, že nezabýval skutkovou otázkou, kterou chtěl žalobce objasnit, a to v jakém stavu bylo v inkriminovanou dobu vodorovné dopravní značení na ulici Polská v Olomouci, tedy zda bylo toto dopravní značení dostatečně výrazné, či se jednalo o odůvodněný případ pro obligatorní použití značky A11, která tam však v inkriminovanou dobu ještě nebyla. Protichůdnost vodorovného dopravního značení před přechodem Polská x Domovina mohl objasnit navrhovaný svědek npor. Ing. O. N., nebo případné ohledání místa spáchání přestupku ve správním řízení. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze ani vyloučit, že v případě, kdy by přerušovaná vodorovná čára bezprostředně navazovala na vodorovnou značku přechod pro chodce, by tato skutečnost mohla mít za následek aplikaci ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Takto vadně provedené vodorovné značení by bylo nejen protichůdné,

ale pokud by jej účastníci silničního provozu dodržovali, nutně by se dopouštěli téhož přestupku, jaký je přičítán žalobci. Je-li totiž zakázáno předjíždět bezprostředně před přechodem, lze si jen stěží představit a předvídat, že zde bude současně i povoleno předjíždění vodorovnou dopravní značkou (V7). Jinak řečeno, lze jen stěží dovozovat a předvídat, že je-li vodorovným značením povoleno předjíždění vozidel, že na toto značení bude bezprostředně navazovat vodorovné značení přechodu pro chodce, kde se nutně při realizaci předjížděcího manévru jedná o porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích. Krajský soud se tedy nezabýval skutkovými okolnostmi věci, které mohly ve svém důsledku vést k aplikaci ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích. Žalobce se oprávněně domáhal provedení svědecké výpovědi npor. Ing. O. N. za účelem objasnění dopravní situace v místě, v němž mělo dojít ke spáchání přestupku. Krajský soud tak byl Nejvyšším správním soudem zavázán k doplnění skutkových zjištění stran stavu pozemní komunikace a jejího dopravního značení a poté se znovu zabývat zaviněním stěžovatele s tím, zda v předmětné věci byly či nebyly dány okolnosti, které by zavinění stěžovatele vylučovaly.

[8] V intencích pokynu Nejvyššího správního soudu byl u jednání Krajského soudu v Ostravě dne 29.1.2015 slyšen svědek Ing. O. N., který žalobci dne 10.8.2009, coby vedoucí oddělení DI Olomouc, se písemně vyjádřil ke stavu značení na ul. Polské v Olomouci. V tomto vyjádření bylo uvedeno, že si prohlédl místní dopravní situaci a konstatuje vadu v dopravním značení, která mnohé řidiče musela uvádět v omyl, a proto následně cestou dopravního inženýra byla vada signalizována správci komunikace, který provedl opatření k zabránění předjíždění vozidel v daném úseku Polská plnou středovou čarou, neboť přechody následují krátce za sebou. Vada spočívala v tom, že po odbočení vpravo z ul. Rooseveltova na ul. Polskou, ve směru k ul. Domovina Ing. K. přejel v křižovatce Rooseveltova x Polská přes označený chodecký přechod svislým (IP6) i vodorovným značením (V7). Pokračoval dál v jízdě po ul. Polská, přičemž přerušovaná středová čára mu umožňovala předjet pomalu jedoucí vozidlo (autoškola). Vzápětí cca po 100 metrech následoval další chodecký přechod na křižovatce Polská x Domovina, který však nebyl označen svislým značením IP6, pouze vodorovným značením V7. V danou dobu bylo vodorovné značení obou přechodů i středové čáry částečně sjeté a tudíž méně viditelné. U jednání soudu tento svědek vypověděl, že toto vyjádření vyhotovil, v té funkci působil ještě jako vedoucí oddělení DI Olomouc. Dále uvedl, že žalobce ho seznámil se situací a on za 2 – 3 dny se šel na popsané místo podívat. Potvrdil, že mezi dvěma přechody byla přerušovaná vodorovná čára a označení přechodu vodorovnou značkou bylo špatně čitelné, neboť „zebra“ byla sjetá. Svislá dopravní značka byla umístěna jen u prvního přechodu a nikoliv druhého, a když byl na místě, tak si uvědomil, že daná situace je vůči řidičům nepřehledná. Z tohoto důvodu oslovil dopravního inženýra a byla sjednána náprava. Asi do půl roku došlo k nápravě, mezi přechody bylo obnoveno vodorovné dopravní značení, a to nepřerušovaná čára a došlo k usazení dopravní značky přechod pro chodce.

[9] Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oznámením a předvoláním ze dne 25.9.2007 správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení daného přestupkového řízení na základě Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 26.7.2007 a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 17. října 2007. Dne 17.10.2007 bylo ústní jednání v dané věci provedeno za přítomnosti žalobce a čtyř svědků. Žalobce uvedl, že uvedeného dne v obci Olomouc, na ul. Polská řídil vozidlo Hyundai Accent, RZ X a jel od světelné křižovatky u prodejny Mauntfield směrem k ul. Polská, přičemž

před železničním přejezdem dojel nákladní vozidlo autoškoly, které jeho rychlostí cca 15 km/hod. Auto autoškoly i on odbočili do ul. Polská, a když minuli první přechod pro chodce, při zjištění, že vozovka je volná, předjel vozidlo autoškoly. Vozidlo policie bylo v době předjetí vozidla autoškoly za tímto vozidlem a nemělo volný výhled ve směru jízdy. Předjíždění dokončil ještě před druhým přechodem a pak odbočil vpravo. Dle jeho názoru, právě že stačil odbočit vpravo, musel předjížděcí manévr dokončit před přechodem, neboť jinak by nestihl odbočit, protože přechod se nachází bezprostředně před ulicí vedoucí doprava, do které odbočoval. Dále poukázal na situaci, že mezi přechody je přerušovaná čára, která umožňuje předjíždění. Svědek nstržm. P. uvedl, že kolem poledne uvedeného dne spolu s dalšími dvěma kolegy projížděli ulicí Rooseveltova, odbočili do ul. Polská a před nimi jelo vozidlo Hyundai Accent, které započalo předjížděcí manévr před přechodem pro chodce na křižovatce ul. Polská a Domovina, poté zapnuli výstražné znamení, vozidlo dojeli na jednosměrné ulici a zde proběhla kontrola vozidla obviněného. Svědek M. Z., zkušební komisař, který byl členem posádky vozidla autoškoly uvedl, že na přechodu pro chodce u křižovatky Polská a Domovina byli předjížděni vozidlem, přičemž však není schopen říci, kdy započal předjížděcí manévr. Vozidlo bylo zastaveno příslušníky policie v jednosměrné ulici vedoucí k ul. 17. listopadu. Dále uvedl, že blíže nemůže vozidlo identifikovat. Svědek Novotný, rovněž člen posádky automobilu autoškoly, uvedl, že v rámci provádění zkoušky s nákladním vozidlem je předjíždělo na přechodu pro chodce osobní vozidlo, které se zařadilo před ně a následně bylo zastaveno policií v jednosměrné ulici vedoucí k ul. 17. listopadu. Oni pokračovali dál a řešení přestupku nevěnovali pozornost. Asi za 30 – 40 minut byl telefonicky kontaktován příslušníkem policie, zda-li by byli ochotni potvrdit přestupek, kterého byli svědci. Dle jeho názoru samotné předjíždění bylo nebezpečné vzhledem k hustotě provozu. Dále uvedl, že nesledoval situaci ve zpětném zrcátku, a proto nemůže uvést, kdy byl započat předjížděcí manévr, ale ví jistě, že k předjíždění došlo na přechodu pro chodce a vozidlo autoškoly bylo rovněž na úrovni přechodu pro chodce. K dotazu obviněného, v kolik hodin došlo k přestupku, odpověděl, že v dopoledních hodinách, pravděpodobně mezi 9. a 10. hodinou, možná i později. Svědkyně H. N., která jela jako spolujezdkyně na předním sedadle ve vozidle s obviněným, uvedla, že zhruba 100 metrů před železničním přejezdem dojeli nákladní vozidlo, které jelo velmi pomalu, bylo to méně než 20 km/hod. Pokračovali za tímto nákladním vozidlem až na křižovatku s ulicí Polská, kde za nákladním vozidlem odbočili vpravo. Minuli první přechod pro chodce u křižovatky ulic Rooseveltova a Polská, a jelikož nákladní vozidlo jelo pomalu, bylo předjeto mezi dvěma přechody pro chodce. Bylo kolem 12:00 hodin a hustota provozu byla nulová a v daném místě se nenacházeli ani žádní chodci. Nevzpomíná si, kdy byl započat předjížděcí manévr, ale určitě to bylo za prvním přechodem a byl ukončen před druhým přechodem. Vozidlo policie zaregistrovala, až jimi byli předjížděni a policisté měli zapnutý maják.

[10] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[11] Podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., ve znění ke dni rozhodnutí správního orgánu, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo

v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

[12] Podle § 17 odst. 5 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen ZoSP) řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před ním.

[13] Krajský soud vzal na základě obsahu správního spisu a tam založených výpovědi svědků a dalších písemností za prokázáno, že žalobce v obci Olomouc na ul. Polská dne 26.7.2007 jako řidič vozidla Hyundai Accent, RZ X odbočil z ulice Rooseveltova, přičemž ještě na ul. Rooseveltova před železničním přejezdem dojel nákladní vozidlo s označením autoškola. Obě vozidla, jak nákladní tak vozidlo žalobce, odbočila do ul. Polská. Na ul. Polská v 11:35 hodin začal žalobce vozidlo autoškoly předjíždět, přičemž tento manévř prováděl těsně před a i na přechodu pro chodce, na křižovatce ul. Polská a Domovina. Na to bylo vozidlo zastaveno příslušníky policie v jednosměrné ulici vedoucí k ul. 17. listopadu. Magistrát města Olomouce jako správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, tak jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. Pokud se týká dopravního značení v inkriminované době, pak není pochybnosti o tom, že první přechod byl kromě vodorovné dopravní značky V7 označen i svislou dopravní značkou. Na základě výpovědi svědka Ing. O. N. soud vzal dále za prokázané, že mezi oběma přechody byla pozemní komunikace značena přerušovanou podélnou čarou, dopravní značkou V2, přičemž první přechod byl označen jak vodorovnou dopravní značkou V7 tak i svislou dopravní značkou IP6 a druhý přechod jen vodorovnou dopravní značkou V7, která navíc nebyla dostatečně znatelná z důvodu opotřebovanosti. Soud přisvědčil žalovanému, že žalobce byl povinen vodorovné značení respektovat, neboť řidič nesmí předjíždět na přechodu nebo bezprostředně před ním. Jak již soud v předcházejícím svém rozsudku uvedl, čemuž Nejvyšší správní soud přisvědčil, vodorovné dopravní značení přechod pro chodce (V7) nemusí být vždy doplněno svislou výstražnou značkou (A11) či alespoň informativní (IP6). Dopravní značka A11 „*Pozor, přechod pro chodce*“ upozorňuje předem v obci řidiče v odůvodněných případech, například v nepřehledném úseku pozemní komunikace, na přechod pro chodce, informativní dopravní značka IP6 „*Přechod pro chodce*“ označuje přechod pro chodce vyznačený značkou č. V7 zejména tam, kde by jej řidič jinak neočekával, například mimo křižovatku. Za popsané situace v dopravním značení, kdy mezi přechody, které byly nedaleko od sebe, cca něco přes 100 metrů, byla podélná čára přerušovaná (V2), která dovoluje předjíždění a na tuto bezprostředně navazovala pouze dopravní značka V7, když navíc nebyla současně umístěna ani svislá dopravní značka A11 či alespoň IP6, nutno tuto situaci dopravního značení v inkriminovaném místě a v inkriminovanou dobu vyhodnotit jako navzájem si odporující.

[14] Podle ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Uvedené žalobcovo jednání je zákonem přímo za přestupek označeno, neboť podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o přestupcích v rozhodném znění, se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku je však nezbytné určení zavinění jakožto

obligatorního znaku jeho subjektivní stránky. Zavinění přestupku je tak nutno posuzovat také s ohledem na princip důvěry k dopravnímu značení. Není sporné, že žalobce byl povinen respektovat značení V7 a na přechodu pro chodce a v blízkosti jeho nepředjíždět. K odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zákona o přestupcích) a zájem společnosti na dodržování dopravního značení a pravidel provozu na pozemních komunikacích upravený zákonem. V případě žalobce, s ohledem na protichůdnost dopravního značení, jak uvedeno v odstavci [13] tohoto rozsudku, začal-li mezi přechody předjíždět, když toto mu umožňovalo dopravní značení V2, nemohl v dostatečném předstihu předjímat, že na toto značení bude bezprostředně navazovat přechod pro chodce, který nebyl žádnou svislou dopravní značkou (A11 nebo IP6) osazen, navíc dopravní značení V7 bylo sjeté; žalobce tak v důvěře dopravního značení podélné přerušované čáry (V2) za prvním přechodem předjížděl auto autoškoly, poněvadž mu to dopravní značení V2 dovoľovalo a dopravním značením nebyl v dostatečném předstihu o následném přechodu pro chodce informován, jestliže toto postrádalo svislou dopravní značku. Z důvodů, jež byly výše popsány, nutno dojít k závěru, že žalobce nelze činit odpovědným za zavinění předmětného přestupku, a to ani ve formě tzv. nevědomé nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

[15] Z výše uvedených důvodů proto krajský soud podle ust. § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil a zároveň podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem soudu vysloveným v odstavci [14] tohoto zrušujícího rozsudku).

[16] O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu důvodně v řízení vynaložených nákladů. Tyto náklady zástupce žalobce vyúčtoval v celkové částce 65.345,- Kč, sestávající ze soudních poplatků 11.000,- Kč (žaloba 2.000,- Kč, kasační stížnost ze dne 17.8.2009 ... 3.000,- Kč a dne 6.1.2012 ... 6.000,- Kč), dále z odměny za právní zastoupení žalobce v rozsahu 11 úkonů á 3.100,- Kč, tj. 34.100,- Kč: **1)** příprava a převzetí zastoupení včetně porady s klientem dne 20.3.2008, **2)** sepis žaloby a podání dne 25.3.2008, **3)** žádost o odložení výkonu rozhodnutí Magistrátu Města Olomouce dne 25.3.2008, **4)** doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku dne 7.4.2008, **5)** účast u ústního jednání u Krajského soudu v Ostravě dne 1.7.2009, **6)** podání kasační stížnosti dne 17.8.2009, **7)** žádost o odložení výkonu rozhodnutí Magistrátu Města Olomouce, **8)** účast u ústního jednání u Krajského soudu v Ostravě dne 28.11.2011, **9)** podání kasační stížnosti dne 28.11.2011, **10)** žádost o odložení výkonu rozhodnutí Magistrátu Města Olomouce dne 14.5.2012, **11)** účast u ústního jednání u Krajského soudu v Ostravě dne 29.1.2015, dále 11 x režijní paušál á 300,- Kč, tj. 3.300,- Kč a náhrada za promeškaný čas dle advokátního tarifu. Dále byly účtovány cestovní náklady spojené s cestou ke Krajskému soudu v Ostravě ve dnech 1.7.2009, 28.11.2011 a 29.1.2015 při použití auta Renault Espase, r.z. X, při průměrné spotřebě 7,8l/100km, palivo NM, při vzdálenosti 236 km tam a zpět, ve výši **1.445,- Kč** za účast u ústního jednání dne 1.7.2009, **1.440,- Kč** za účast u ústního jednání dne 28.11.2011 a **1.538,- Kč** za účast u jednání konaného dne 29.1.2015, celkem tedy **4.423,- Kč**. Advokátka účtovala ztrátu času jízdou 10 půlhodin ve výši **3.000,- Kč** a dále požadovala proplacení účelně vynaložených nákladů - **parkovné** ve výši **90,- Kč**. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem DPH, daň z přidané

hodnoty ve výši 21% činí **9.432,- Kč**. Soud přiznal tyto náklady: zaplacený **soudní poplatek** ve výši **11.000,- Kč** (za podanou žalobu ve výši 2.000,- Kč, za podanou kasační stížnost ve výši 3.000,- Kč a za podanou kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku ve výši 6.000,- Kč). Zástupkyni byla přiznána odměna za 7 úkonů právní služby ve výši **14.700,- Kč** (7x 2.100,-) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění do r. 2012 (příprava a převzetí dne 20.3.2008, sepis a podání žaloby dne 25.3.2008, doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku dne 7.4.2008, účast u jednání u Krajského soudu v Ostravě dne 1.7.2009 a 28.11.2011, podání kasačních stížností dne 17.8.2009 a 6.1.2012). Dále byla zástupkyni žalobce přiznána odměna za 1 úkon právní služby ve výši **3.100,- Kč**, a to za účast u ústního jednání konaného u Krajského soudu v Ostravě dne 29.1.2015 dle § 11 odst. 1 písm. g) zák.č. 177/98 Sb., ve znění vyhl. č. 486/2012 Sb. Za **7 úkonů právní služby** učiněné do konce roku 2012 bylo přiznáno **14.700,- Kč**, za jeden úkon právní služby v roce 2015 bylo přiznáno **3.100,- Kč**, celkem **17.800,- Kč**. Zástupkyni žalobce bylo přiznáno 8 režijních paušálů po 300,- Kč ve výši **2.400,- Kč**. Nebyla přiznána odměna za 3 úkony, a to písemné žádosti o odložení výkonu rozhodnutí Magistrátu Města Olomouce ze dnů 25.3.2008, 4.2.2010 a 14.5.2012, neboť jednak se nejednalo o úkon před soudem a jednak soud žalobě usnesením ze dne 30.4.2008 č.j. 58Ca 15/2008-19 odkladný účinek přiznal. Dále bylo zástupkyni žalobce přiznáno cestovné za účast u ústního jednání konaného u Krajského soudu v Ostravě dne 1.7.2009, při vzdálenosti Olomouc-Ostrava a zpět 196km (vzdálenost ověřena z internetového plánovače tras dostupného na portálu seznam.cz), průměrné spotřeby vozidla 7,6666 l/100km, pohonné hmoty motorová nafta v ceně 28,50 Kč za litr dle vyhlášky č. 451/2008 Sb. a náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,90 Kč dle vyhl. č. 451/2008 Sb. ve výši **1.192,- Kč**. Zástupkyni žalobce bylo přiznáno cestovné za účast u ústního jednání konaného u Krajského soudu v Ostravě dne 28.11.2011, při vzdálenosti Olomouc-Ostrava a zpět 196 km (vzdálenost ověřena z internetového plánovače tras dostupného na portálu seznam.cz), průměrné spotřeby vozidla 7,6666 l/100km, pohonné hmoty motorová nafta v ceně 30,80 Kč za litr dle vyhlášky č. 377/2010 Sb. a náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,70 Kč dle vyhl. č. 377/2010 Sb. ve výši **1.188,40 Kč**. Zástupkyni žalobce bylo přiznáno cestovné za účast u ústního jednání konaného u Krajského soudu v Ostravě dne 29.1.2015, při vzdálenosti Olomouc-Ostrava a zpět 196 km (vzdálenost ověřena z internetového plánovače tras dostupného na portálu seznam.cz), průměrné spotřeby vozidla 7,6666 l/100km, pohonné hmoty motorová nafta v ceně 36,10 Kč za litr dle vyhlášky č. 328/2014 Sb. a náhrady za používání silničních motorových vozidel 3,70 Kč dle vyhl. č. 328/2014 Sb. ve výši **1.267,70 Kč**. Rovněž byla přiznána náhrada za promeškaný čas ve výši **1.200,- Kč**, za 12 půlhodin po 100,- Kč (2 půlhodiny jedna cesta, to je 4 půlhodiny jedno jednání, celkem tedy 12 půlhodin, když se konaly 3 jednání u Krajského soudu v Ostravě). Zástupkyně žádala proplacení parkovného v ceně 90,- Kč, ale toto nebylo soudem přiznáno, když originál nebo kopie parkovacího lístku nebyla soudu doložena. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem DPH byla částka **25.048,10 Kč** (17.800,- Kč + 2.400,- Kč + 1.192,- Kč + 1.188,40 Kč + 1.267,70 Kč + 1.200,- Kč) zvýšena o **5.260,10 Kč** (21% DPH) dle ust. § 14a vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy celkem **30.308,20 Kč**. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobce činí **41.308,20 Kč (11.000 + 30.308,20)**. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 60ti dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64

s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který jej v řízení zastupoval.

[17] Pokud se týká nákladů řízení, které vznikly státu, a to svědečné ve výši 1.068,- Kč, o němž bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím, pak tyto nebyly státu přiznány s odvoláním na ust. § 60 odst. 4 s.ř.s., neboť v tomto řízení neúspěšný žalovaný je osvobozen od soudních poplatků ze zákona.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 29. ledna 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně